

[Henry Christensen.]

Jeg skal straks trøste den højtærede minister med, at der i så henseende ikke er anledning til forundring. Vi er fortsat af den anskuelse, at det vil være forkert at forhøje arveskatterne. Vi taler jo meget om betydningen af forøget opsparing, og det er i virkeligheden en politik i strid med denne tendens, hvis man nu forhøjer arveskatterne med samlet henimod en trediedel. Det vil utvivlsomt gå ud over lysten til opsparing og vanskeliggøre investeringerne. Hvis man lod de forhøjede arveafgifter gå til uddannelsesfonden, ville det i første omgang i en række år betyde øget forbrug; det er først senere, den nytte, vi skal have af loven, vil begynde at vise sig, og jeg tror, det vil være dårligt at lade investeringerne betale et foreløbig højere forbrug. Vi er derfor principielt modstandere af disse forhøjelser.

Vi er også modstandere af det system, at man tager nogle bestemte indtægter, som man bruger til det og det bestemte formål, og nogle andre indtægter til det og det formål. Det er efter vor opfattelse et meget dårligt finansielt system. Dette forslag er jo sat i relation til uddannelsesfonden, men den fornuftige fremgangsmåde vil efter min mening være, at man nu gør arbejdet i udvalget vedrørende uddannelsesfonden færdigt, og når det så er færdigt og man kan danne sig et endeligt overblik over, hvilke midler der er nødvendige, vil det efter vor opfattelse være naturligt, at disse midler fremskaffes på sædvanlig vis, så udgiften indgår i det samlede finansbudget, enten der så bliver mulighed for at skaffe dækning gennem besparelser på andre områder, eller vi finder en anden måde at skaffe dækning på. En forhøjelse af arveskatten er vi i hvert fald ikke tilhængere af.

Rasting: Heller ikke jeg skal inklade mig på særlig vidtløftige betragtninger vedrørende det nu genfremsatte forslag om forhøjelse af arveafgiftssatserne. Det tidligere forslag fra i foråret havde jo nøjagtig samme ordlyd som det forslag, den højtærede fi-

nansminister har fremsat nu, og jeg havde på mit partis vegne under første behandling af lovforslaget i marts lejlighed til at udtale mig ret udførligt angående forslaget.

Jeg vil gerne betone, at mit parti lige så lidt nu som dengang kan medvirke til gennemførelse af de foreslåede meget betydelige forhøjelser af arveafgifterne. Jeg henviste til, og jeg vil gentage min henvisning, at det ved dette lovforslag ikke mindst er gået ud over det egentlige, snævre familieforhold, det nære familieforhold, arveladerens ægtefælle, arveladerens børn, adoptivbørn, deres børn o. s. v.

Som det blev fremhævet før af det ærede medlem hr. M. Larsen, er der indenfor denne gruppe, klasse A, tale om meget høje stigninger, stigninger, der begynder ved arvelodder på 50 000 kr. og fortsætter op igennem de betydelige arvelodder, således at arveafgiften til slut ved arvelodder, der ligger på over 1 mill. kr., stiger fra procent-satsen 20 til 45, altså mere end en fordobling, og denne fordobling eller forhøjelse til sats, der ligger deropimod, er, hvad der præger dette forslag.

For de virkelig betydelige formuers vedkommende er der altså tale om en stærk stigning, hvadenten disse formuer er bundet i forretninger, i bybedrifter eller bedrifter på landet; jeg havde lejlighed til at fremhæve det synspunkt ved behandlingen i foråret, og jeg kan ikke undlade at fremhæve det nu, at de store virksomheder, de forretningsvirksomheder i by og på land, som vi i høj grad må betragte som valutaskabende, vil blive forringet, vil blive decimeret, dersom dette lovforslag bliver gennemført. Man kan regne med, at det vil blive så vanskeligt for indehavere af sådanne bedrifter, hvor man ofte arbejder med store kapitalinvesteringer og muligvis begrænset udbytte, at de må optage lån; den økonomiske selvstændighed vil gå tabt, og man vil komme ud i sådanne tilstande, fremhævede jeg, og fremhæver jeg påny, at det offentlige må træde til for at hjælpe erhvervslivet, en tilstand, som efter mit